

ikke det mindste i Vejen for, at f. Eks. første Styrmand kunde træde i Stedet for Kaptajnen, naar det er Kaptajnen, der er Anklager. Og naar saa hver valgte sin Bisidder, kunde det ventes, at den underordnede lige saa vel kunde komme til sin Ret som den overordnede. Men det kan meget let tænkes, at det er en af Mandskabet, som har lidt Uret, og hvis det er Tilfældet, forekommer det mig, at han ogsaa skulde have Ret til at anklage den, overfor hvem han har lidt Uret, og Uretten kan lige saa vel skyldes en af Officererne, derunder selve Føreren, som nogen anden. Det forekommer mig, at man i saadanne Tilfælde savner en Beskyttelse for Mandskabet, en Beskyttelse, som det var meget let at skaffe Sømanden. Man kunde f. Eks. bestemme, at dersom Retten erkender, at Sømanden har lidt Uret, skal den i det mindste kunne bestemme, at han skal være fritaget for at være paa Vagt sammen med den Officer, der har gjort ham Uret, og at han flyttes over paa en anden Officers Vagt. Paa den Maade vilde Sømanden til en vis Grad være beskyttet i den forholdsvis korte Tid, som gaar hen, inden Sagen kunde komme for en anden Ret.

Det er nogle af de Ting, jeg gerne vilde have, man skulde tage Hensyn til. Det er Krav, som mine Meningsfæller i det høje Folketing har rejst, men som man ikke dør har efterkommet. Efter den Tale, den ærede Ordfører for Venstre holdt, nærer jeg ikke ret stort Haab om, at Partiet Venstre vil være med til at gennemføre disse Krav, thi Ordførerens Udtalelser maa jo i nogen Maade betragtes som Udtryk for hans Partis Anskuelse. Det er for øvrigt slet ikke noget nyt, at man er uenig med Venstre, naar man vil tale de underordnedes Sag overfor de overordnede; saa kommer man meget let i Uoverensstemmelse med Partiet Venstre. Derfor forbavtede den ærede Ordførers Tale mig ikke. Den ærede Ordfører for Venstre nærede stor Ængstelse for, at Føreren ved denne Lovs Gennemførelse kunde miste sin Autoritet, med andre Ord, skulde tabe sin Magt. Han anførte saaledes nogle Eksempler for at vise, hvad det kunde føre til, hvis Føreren skulde have Pligt til at give Sømændene Landlov. I en Tropehavn kunde Mandskabet komme og bede om Landlov; men Føreren kunde maaske ved at skue ud i Horisonten eller op i Luften se, at der var Uvejri i Vente, og af den Grund vilde han muligvis nægte Landlov. Det er naturligvis ikke Hen-

sigten at skabe saadanne Vanskeligheder for Føreren, men man skal nu heller ikke være alt for ængstelig. Naturligvis vil der i de Regler, der bliver udstedt, blive taget skyldigt Hensyn til, om et Skib f. Eks. ligger i en Havn, der ikke er beskyttet; i et saadant Tilfælde kan selvfølgelig kun en vis Del af Mandskabet have Fritid og dermed Frihed.

Det forekommer mig i det hele, at Venstres ærede Ordfører ser Sagerne lidt for meget fra Landjordens Side. Det havde været gavnligt, om han havde set dem lidt mere fra Søens Side. Det kunde da være, at han og jeg lettere kunde blive enige. Den ærede Ordfører var ogsaa inde paa Spørgsmaalet om Rømning. Det er naturligvis et Forhold, der kan vanskeliggøre en Førers Stilling. Han kan komme til at staa i en meget vanskelig Stilling, hvis han stiller sig saaledes overfor Mandskabet og Mandskabet overfor ham, at Mandskabet forlader ham; det kan da være vanskeligt at faa nyt Mandskab. Paa den anden Side er der heller ikke her stærk Grund til Ængstelse; i Tropeegnene, som den ærede Ordfører særlig omtalte, vil man saaledes kunne klare sig med mindre Mandskab end der, hvor man har flere Storme, og som Regel kan man i Troperne altid faa nok af Folk. Den ærede Ordfører var endvidere inde paa Sømandens Fristelser. Ja, naar man selv har faret til Søs, stifter man Bekendtskab med de Fristelser, som en Sømand kan være udsat for. Og de, der lever paa Landjorden, stifter Bekendtskab med de Fristelser, der møder en der. For Resten møder Sømanden jo de fleste Fristelser paa Landjorden, det følger af sig selv. Og hvad enten man vedtager det ene eller det andet i en Lov, enten man vedtager at holde saa eller saa meget tilbage af Hyren, er Fristelserne lige mange og lige store. Det, det kommer an paa, er det enkelte Individ's Modstandskraft overfor Fristelser. Venstres Ordfører kom med en Bemærkning, hvorefter det kunde se ud, som om Sømændene i mindre Grad var modstandsdygtige end andre. Denne Udtalelse vil jeg gerne anholde, jeg tror ikke, den passer.

Jeg ved, at der i Folketinget fra mit Partis Side er gjort forskellige Henstillinger til den højtærede Minister, men jeg kender ikke hans Stilling til dem. Derfor vil jeg gerne spørge ham her, om man tænker paa at oprette Statsforhøringskontorer baade i Indland og Udland. Man har foreslaet, at det i Udlandet kunde